

ønsket, at den ærede Justitsminister kunde have givet Udsigt til, at Sagen kunde blive undersøgt paa ny, om ikke i en stor Kommission, saa dog ved at blive underkastet en Drøftelse af sagkyndige, hvoraf der kunde resultere et Lovforslag, som kunde mødekomme ikke blot de Menneſter, der have arbejdet i denne Sag, men ogsaa de mange andre. — jeg kunde sige hundrede tusinde Menneſter i vort Land, som i Virkeligheden med levende Interesse omfatte denne Sag og vilde være Lovgivningsmagten taknemmelige, om vi dog kunde frembringe bedre Resultater. Efter min Mening maa det ogsaa være os selv en Glæde, om vi nu en Gang kunde vedtage et Lovforslag, hvorom man kunde sige, at vi ubetinget havde været med til noget, der var godt, og som mødte Samklang hos de bedste i Nationen. Det er jo ikke altid saa let for en Lovgivningsmagt at komme i dette Tilfælde. Da det forekommer mig, at den højtærede Justitsministers Afvisning ikke var saa aldeles ubetinget, saa kunde jeg ønske at henviſe til ham, om selv om der ikke kunde nedſættes en Kommission i almindelig Forstand, Sagen saa dog ikke kunde blive underkastet en ny Drøftelse, saa der kunde resultere et nyt Lovforslag.

P. G. C. Jensen: Da Landstinget for 2 Aar siden havde et Lovforslag om denne Sag til Behandling, var det, som meget ærede Medlemmer vide, et Lovforslag, der var indbragt ved privat Initiativ i Folketinget og vedtaget der. Landstinget forkastede dette ved en motiveret Dagsorden. Jeg tror, at Grunden dertil for en meget væsentlig Del var den, at Lovforslaget gik ud paa at ophæve en Del af det bestaaende paa dette Omraade, der her er Spørgsmaal om. — Jeg tænker ikke paa Straffelovens Bestemmelser, men paa Politilovens Bestemmelser. — uden at sætte noget nyt og andet i Stedet for. Man kunde jo ikke med nogen Rimelighed forlange, at Landstinget paa den Basis skulde indlade sig paa at forhandle et saadant Lovforslag eller paa at udfinde, hvilke Regler man skulde sætte i Stedet for dem, Folketinget ønskede ophævet. Det forholder sig nemlig saaledes med denne Sag netop, som den højtærede Minister bemærkede, at der er lige saa mange forskellige Anskuelse og Meninger om denne Sag, som der er Menneſter. Det er en Sag af saa stor Banſtelighed, at det ikke er let tænkeligt, at private Mænd vilde kunne ordne den eller kunne foreslaa en tilfredsstillende Maade at ordne den paa. Jeg maa dog bemærke, at saa sandt det end er, hvad den højtærede Minister bemærkede, at der er saa mange

forskellige Anskuelse og Meninger, saa er det dog ikke blot Anskuelse og Meninger, der forsvares af denne eller hin Videnskabsmand eller sagkyndige, der foreligger, men der fremsættes Erfaringer i store Mængder, som tilhyneladende, maasse ogsaa i Virkeligheden, stride mod hinanden. Der fremsættes Erfaringer om dette eller hint Systems Fortrin, og for Vægmand, som ikke kunne trænge ind i, hvorledes det rigtig forholder sig, maa det ofte staa saaledes, at det er tvivlsomt, hvilke Erfaringer der egentlig ere fremstillede paa den sandeste Maade, hvorledes det virkelige Forhold egentlig er. Statistikken lader sig som bekendt lige saa ofte misbruge som bruge, og det er meget muligt, at Fakta, der fremstilles som Erfaringer, ikke i Virkeligheden have den Betydning, som den, der fremsætter dem, vil tillægge dem. Derfor tror jeg, at det maa siges, at man paa dette Omraade i Virkeligheden staar saaledes, at man trænger til en Vejledning, at man trænger til en virkelig grundig Undersøgelse af, hvor meget sandt og rigtigt der er i det, som foregives at være Erfaringer fra et Land, og det, som foregives at være Erfaringer fra et andet Land. Man trænger til at blive vejledt til en rigtig Opfattelse af, hvad der i den Henseende maa anses for at være det bedste. Derfor maa jeg tilstaa, at jeg fandt, at den Forespørgsel, der er stillet af det ærede kongevalgte Medlem, netop maatte være egnet til at paatalde almindelig Interesse, thi Forespørgslen vil intet foregribe, men simpeltthen have det paa bedste Maade undersøgt, om vi virkelig her i Landet have denne Sag indrettet paa den formaalstjenligste Maade, eller om det ikke skulde være muligt at gøre noget bedre. Og i den Henseende maa jeg erkende, at jeg ikke kan være i Tvil om, at der maa være meget vægtige Grunde at anføre for, at Forbedringer kunne indføres. Det er sandt, hvad den højtærede Justitsminister sagde, at han for sit Vedkommende maatte støtte sig til Sundhedsautoriteterne, Sundhedskollegiet osv., men lige saa sandt er det, at Autoriteterne altid ere og maa være konservative, og naar Autoriteterne finde, at det, som er deres specielle Formaal i det givne Øjeblik, opnaas bedst paa den nu brugelige Maade, saa forstaar man meget let, at de ikke ville være tilbøjelige til selv at gøre det om, som de nu synes at arbejde godt under. Men et Bevis forekommer der mig ikke at være dert, at man kan sige, at fra 1885—86 til nu ere Sygdomsantallene gaaede betydelig ned, naar man samtidig maa indrømme, at det staar i Forbindelse med, at der i 1886 kom en ny og energisk